

Nicolae VASILE

Astăzi este ziua de naștere a lui Adrian Păunescu

Îmi plăcea și îmi place Adrian Păunescu!... Din mai multe motive. Încă de la primele sale apariții în presă, în Ziarul Sportul, a avut o poziție fermă în direcția sprijinirii marilor valori, inclusiv în sport, fiind unul dintre promotorii „mitului Dobrin”.

În perioada când conducea *Revista Flacăra*, am urmărit cu plăcere și interes campania de promovare a unui mare adevăr istoric legat de știința românească, cel referitor la *Ștefan Odobleja*. Astăzi, în literatura științifică mondială este recunoscut faptul că marele savant român a fost cel care a publicat la Paris, în 1938 și 1939, două volume despre ceea ce astăzi se cheamă *Teoria sistemelor*, care stă la baza dezvoltărilor cibernetice ulterioare. Până atunci, se știa că prima publicație în domeniu a fost a marelui matematician american *Norbert Wiener*, în anul 1948. Acest adevăr nu ar fi fost cunoscut azi fără campania de presă susținută de Adrian Păunescu și *Revista Flacăra*.

Am fost unul care am beneficiat de promovarea acestei reviste. Printr-un interviu dat în urma obținerii unui premiu la concursurile studentești, urmat de mai multe prezentări ale succeselor mele de cercetător și inventator, culminând cu un interviu în *Almanahul Flacăra*, într-unul din anii săi de vârf. Devenisem un personaj al Secției Știință al respectivei reviste, al jurnaliștilor Liviu Timbus și Liana Tatos.

Simțeam suflul din spate al unui om cu temperament vulcanic, care dorea din tot sufletul său împlinirea a tot ce este valoare românească, iar știința era unul dintre domeniile sale preferate. Era, prin natura sa, susținătorul celor care vin, care sunt în creștere și împotriva celor care frânează, a birocrăției, în care vedea o piedică în dezvoltarea reală a ideilor de valoare.

L-am cunoscut și mai târziu, când eu eram în poziții de autoritate, în diverse jurii sau comisii de specialitate sau ca specialist al unui domeniu, unde am avut confruntări, care s-au finalizat corect, dar numai după argumentarea foarte atentă a pozițiilor. Cunoscându-l și din celaltă poziție, știam că nu era nicio urmă de rea intenție în ceea ce făcea, dar, uneori, marea sa dorință de bine pentru unii îl făcea să fie inegal cu alții.

Odată, tuna și fulgera în presă pentru că, în calitatea mea de conducător al unei instituții interzisesem comercializarea unui produs care încălca flagrant condițiile de siguranță la electrocutare, altădată, într-o emisiune în direct la o televiziune, în poziția mea de specialist în electrotehnică, nu eram total de acord cu anumite afirmații ale unui profesor de fizică care susținea că a creat viață într-un laborator, altădată, fiind în juriul unui salon de invenții, a trebuit să lupt împotriva atribuirii unui premiu pentru o invenție de perpetuum mobile. În toate aceste cazuri poetul era mai mult poet decât specialist, dar susținea cauza cu sufletul său de patriot.

Cu mintea de acum și cu experiența mea de viață, ca specialist, dar și ca participant la viața literară actuală, am încercat să-l încadrez cumva pe Adrian Păunescu și ca om nu numai ca poet.

Ca om, era un vulcan. Născându-se în ziua de Sfântul Ilie, nu știu cum de părinții săi nu l-au botezat și Ilie? Spiritul său se potrivea perfect cu imaginea pe care cărțile bisericești o promovează pentru acest sfânt.

Ca poet, a fost la fel de inegal amestecând momente de o sensibilitate sublimă, vezi poeziile despre părinți, cu unele chiar violente.

Luat la un loc, și ca om și ca poet, cred că principala sa caracteristică este iubirea de țară. Poate, influența cărților scrise de Marta Petreu, citite recent, mă face să-l asemăn, din punctul de vedere al iubirii de țară, cu Emil Cioran, din „*Schimbarea la față a României*” și Ion Luca Caragiale, din „*1907, din primăvară până-n toamnă*”.

Toți iubeau România așa cum îți iubești copilul de la care vrei mai mult decât aparent poate el să facă. Încerci să obții mai mult de la el, întâi cu vorba bună, apoi forțându-l cumva („*România pusă sub teasc*”, a lui Cioran), iar în final, ajungând chiar la pedeapsă.

În acest context, Adrian Păunescu a intrat în conflict cu autoritățile române, atât înainte cât și după 1989, văzând ce fac aceștia cu țara.

În vremea socialismului, a avut o poziție privilegiată o perioadă, a contribuit la cultul personalității cuplului conducător, dar în final a ajuns să spună lucrurilor pe nume fiind un om prea inteligent să nu observe ce se întâmpla.

După 1989, a constatat cu durere disoluția autorității, folosind toate mijloacele sale de convingere în susținerea poziției cauzei autohtone în fața unei puteri politice și economice neputincioase, care nu mai putea decide prin mijloace interne. Pe acest fond, asista și el neputincios la distrugerea culturii, învățământului, sănătății poporului român, elementele de bază ale durabilității unei nații.

S-a spus, de mai multe ori, că Adrian Păunescu nu respecta regulile. Nici Cioran, nici Caragiale nu respectau regulile. Aceasta este componenta nietzscheană a toți trei, de altfel a tuturor marilor personalități, „*aristocrații*”, cum îi numea marele filozof german. Aceștia nu respectă regulile pentru că ei fac altele, pe care ceilalți trebuie să le respecte. Este cunoscut, de altfel, că marelui „*Nenea Iancu*” nu îi erau străine ideile nietzsche, prima publicare în România, și printre primele din lume, depre Nietzsche, a fost făcută de către *Constantin Rădulescu-Motru*, la îndemnul și cu susținerea lui Caragiale, în anul 1896, chiar împotriva voinței regelui Carol I.

Trebuie să învățăm să trăim alături de astfel de oameni, cu adevărat mari, chiar dacă aceștia sunt, uneori, dificili. Să urmăm învățămintele acestora, atât când sunt în viață, dar și după dispariția lor fizică. Adrian Păunescu a fost unul dintre aceștia!